

Elfredshed med denne Udtalelse fra Ministeriet, svarede Finanzministeren, at han ikke behøvede at yttre nogen særdeles Glæde derved; thi det var Noget, der fulgte af sig selv, at Regjeringen vilde respectere gjældende Love og altsaa ogsaa testamentariske Dispositioner. Vel kunde man have sparet sig denne Glæde, da Regjeringen selv fort efter tog Initiativet og forelagde et saadant Lovforslag. Som Medlem af Folkethinget glæder det mig imidlertid, at det ikke er Folkethinget, men at det er et af Regjeringens Medlemmer, som har grebet dette Initiativ. Jeg maa endvidere henlede Opmærksomheden paa, at, hvis endog en sliq testamentarisk Disposition ikke fandt Sted, saa troer jeg dog ikke, at det var rigtigt at bortselge Gods, som Staten ikke eier, men blot bestyrer, førend der bliver givet en almindelig Lov, som viser, i hvilket Forhold alle offentlige Stiftelses Gods skal staae til Staten i Fremtiden. Hvorvidt endelig det er rigtigt i økonomisk Henseende at bortselge det ene Gods efter det andet, er meget tvivlsomt, og det er bekjendt nok, hvorledes Staten, ved for endeel Aar siden at bortselge en stor Deel af Ryttergodserne, har lidt stort Tab, Tab for mange Millioner.

Kirke- og Underviisningsministeren: Denne Protest mod Loven, som først er fremkommen under Sagens 3die Behandling, maa jeg altsaa ex tempore besvare, uden at have de Documenter ved Haanden, som jeg kunde ønske at benytte. Jeg skal imidlertid paa en ganske simpel Maade, efter de factiske Forhold, der ere mig bekjendte, oplyse, at der ingen Betænkelighed kan være for Thinget ved at tiltræde dette Lovforslag, som Uvalget ogsaa i denne Henseende ubetinget, som det udtrykker sig, anbefaler, idet det nemlig ved Oberst Kalkreuth's Død viste sig, at Gjælden ikke kunde betales af Godset, og at der altsaa, naar Kongen ikke var traadt til, ikke var blevet Noget af Testamentet (Hør!); men, for at opretholde Testamentet, lagde Kongen de testamentariske Forpligtelser paa Sorø Akademis samtlige Eiendomme som en Heelhed, og derved mener jeg, at den ærede Taler kan berolige sig for de testamentariske Bestemmelser Opretholdelse; derved mener jeg, at det hjem-

les, at Akademiet kan være berettiget til, naar det forfatter sig en dobbelt Indtægt ved Salget, at benytte Salget til at forbedre Akademiets Status. Det er fra alle Sider erkjendt, at 600 Rbd. omtrent er den Afgift, der kan vindes af en Forpagter, som skal leve med Familie, forinden han kan afgive nogen Forpagtningsafgift, men at man af en Kjøber, der skal leve deraf som Eier, kan vente sig en Capital, der giver en Rente af 1200 Rbd. Dette troer jeg er en tilstrækkelig Anbefaling for Forslaget.

Raben: Jeg vil blot tillade mig endydermere at gjøre Thinget opmærksom paa, hvorledes Udtrykkene i Testamentet ere, for at det kan see, at der er søgt al den Sikkerhed, som man kunde vente; der staaer saaledes i Testamentet: „Skal de mig tilhørende tvende Gaarde Hellestrup og Ridløsegaard kaldet, beliggende i Sjælland i Holbæk Amt, med ald deres Tilliggende, bestandig samlet og uadspredt, saalænge Verden staaer.“ Mine Herrer, De maae gjerne lee af dette Testaments Udtryk, naar De blot ville respectere dets Indhold. „Thi ville Vi allernaadigst, at Borens Kongelige Ridderlige Akademie i Sorø, skal ved Borens sammesteds beskaffede Oberhofmester antage sig Hellestrups Gaard og Gods, af Akademiets egne Midler det snarest muligt er indfrie den derpaa hæftende Gjæld, og administrere Godset med Omhu og Forsynlighed, at baade Pensionisterne kan nyde det, som dem til deres Underholdning er tillagt, og Akademiet holdes skadesløst for den anseelige Capital, som i Godset indsættes, hvilket Vi, efter den derom gjorte Undersøgning, allernaadigst finde at være muligt og gjorligt“ — fremdeles hedder det: „Som Hellestrup Gaard og Gods skal til evig Tid være samlet og forenet med Sorø Ridderlige Akademis Gods, og Akademiet skal være Os og Bore Efterkommere ansvarlig for det derpaa oprettede Testaments ubrødelige Fuldbyrkelse, da Vi selv stedse ville have denne Stiftelse under Vor Kongelige Naade og Beskjærmelse;“ . . .

Formanden: Ja, jeg troer dog, at Oplæsningen gaaer ud over den Grændse, man pleier at holde. Jeg maa bede den ærede Rigsdagsmand om at referere.